

Lov omhandler, udløber, vil det vise sig, at i København og alle Storkøbstæder vil det Beløb, som her stilles til Raadighed, 24 Kr., være anvendt, og derigennem vil der være ydet $\frac{2}{3}$ Statstilskud til alle disse Kommuner af det samlede Beløb 24 Kr. Men det vil ogsaa vise sig, at dette Forslag ikke vil være anvendt i Landkommunerne i tilnærmelsesvis samme Grad — derfor borger ogsaa Erfaringerne fra 1916, hvorom jeg har tilladt mig at give det høje Landsting visse, meget talende Oplysninger —, fordi Forholdene i Landkommunerne nu en Gang er anderledes end i Købstæderne, og de Forhold, som denne Lov tager Sigte paa, og under hvilke den derfor gør det muligt for Købstæderne fuldt ud at anvende det fastsatte Beløb, eksisterer ikke i Landkommunerne. Naar denne Periode er tilendebragt, vil det derfor vise sig, at Lovens Forudsætning, at der i hver Kommune kan anvendes 24 Kr. med $\frac{2}{3}$ Statstilskud, kun vil være fyldestgjort i Hovedstaden og visse store Købstæder og derefter aftagende efter Købstædernes Størrelse og Rigdom og mindst i Landkommunerne. Jo større og jo rigere en Kommune er, des bedre vil den kunne anvende denne Lov, jo mindre og jo fattigere en Kommune er, des mindre vil den anvende denne Lov. Derfor vil Opgøret til Slutning vise, at Statstilskuddet i alt væsentligt er kommet København og de store Købstæder til gode, og navnlig kommet de Kommuner til gode, hvor Rigdom er til Huse. Denne Skævhed kunde man have fjernet ved at gøre det muligt i Landkommunerne at anvende § 2, en Bestemmelse, som var særlig egnet for de smaa Samfund. Naar man ikke vil gøre dette, indtræder der en Skævhed. Jeg har ikke, trods to Forsøg paa at finde Ændringsforslag, kunnet overtale Landstinget om det ønskelige i, at denne Skævhed blev rettet. Jeg har imidlertid ikke ment at kunne paatage mig Ansvaret for at anbefale Lovforslagets Vedtagelse, idet det jo kunde være bristende Evner hos mig med Hensyn til at overtale Landstinget om det urigtige i dets Holdning, der foranledigede dets Fastholden af det Standpunkt, som er udtrykt i dette Lovforslag, men maa anse det for nødvendigt, forinden Afgørelse endeligt træffes, at de to Ting kommer til direkte Forhandling med hinanden, for at Rigsdagen derefter som samlet Enhed kan træffe Bestemmelse om, hvorvidt man skal administrere videre efter denne Lov trods Skævheden, eller om man ønsker og formaar at faa den rettet.

Jensen-Sønderup: Jeg har forstaaet, at man fra alle Sider ønsker, at vi ikke skal optage en ny Forhandling om Lovforslagets Principper, og jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at den højtærede Indenrigsminister efter min Opfattelse tager fuldstændig fejl i den Betragtning, han gør gældende, at dette skulde være en speciel Købstads- og Storstadslov, og at man ikke i Landkommunerne kan gøre den samme Brug af Loven, som man vilde kunne gøre, saafremt man havde givet dem Ret til at faa to Trediedels Refusion ogsaa efter Bestemmelserne i § 2 indenfor et eller andet foreslaaet Beløb, f. Eks. af 12 Kr. Men at komme dybere ind paa det vilde føre os ind i en længere Debat, og jeg har derfor blot i en kort Bemærkning straks villet gøre gældende, at Ministeren efter min Opfattelse ikke har Ret i sin Betragtning.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Flertallets Indstilling
vedtoges med 46 Stemmer mod 26.

Dermed betragtedes Mindretallets Indstilling som bortfaldet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmigt med 45 Stemmer (26 Medlemmer tilkendegav, at de hverken ønskede at stemme for eller imod).

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilbagesendt til Landstinget.

Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Næste Møde afholdes i Dag, Fredag den 14. December, Kl. 5 $\frac{1}{2}$ med følgende Dagsorden:

Meddelelse af Formanden.

Mødet hævet Kl. 5²⁰.